

3

Cyrl si až teraz uvedomil, že má stretnutie s onou Annou Jakubovie. Znovu sa rozhliadol vo svojom šatníku a čierne klasické nohavice vymenil za svetlé slim rifle. Namiesto sivej košele si dal bielu plátennú, voľnú a vzdušnú, ktorá bola na leto podľa neho najlepšou voľbou. Sám si položil otázku, prečo tak urobil. Prečo sa práve dnes oblieka do práce inak ako zvyčajne. Pripustil, že je to možno preto, lebo príde osoba, ktorú jeho kolega označil za neopracovaný drahý kameň, Hrubý, drsný, ale niekde vnútri vraj krásny. Má to byť žena, akú ešte v ambulancii nemal. Tak aj on bude iný.

Keď sa otvorili dvere a vstúpila dnu, musel pripustiť, že prišla krásna žena, dobre stavaná, vysoká, proporčná, s úzkym drikom, plnými bokmi aj prsami, a podobne stavaná ako kedysi Sophia Loren. Stelesnená zmyselnosť.

Ešte stihol zaregistrovať elegantný kostým, sukňa jej provokujúco obopínala stehná a končila tesne pod kolenami. Sako bolo také priliehavé, akoby to bola jej druhá koža. A nad gombíkmi sa čnela povestná čiarka zmyselnosti, ktorá určovala hranicu medzi pravou a ľavou časťou hrudníka. Musel sa usmiať, nikdy totiž nezareagoval pudovo. Rýchlo sa však spamätal a vykročil jej oproti. Podávajúc jej ruku, sa predstavil:

„Cyril Rýha, vitajte.“

Ona mu však ruku nepodala. Jemne nadvihla bradu, bleskovo si ho premerala.

„Vyzerám ako slepá? Vaše meno som si prečítala na dverách.“

Potom sa poobzerala okolo seba.

„Kde sa môžem posadiť?“

Cyriľovi sa krivilo ústa do úsmevu. Čakal všeličo, ale takúto hrubosrstú noblesu určite nie. Rukou ukázal na jedno z dvoch kresiel stojacich oproti sebe. Anna sa posadila, preložila si nohu cez nohu, a tak si všimol, že hoci vonku už zúrilo leto s intenzívnymi slnečnými dňami, žena oproti má silonky. Vedel, že to patrí k dobrému tónu. Teraz mal konečne čas pozrieť sa jej aj do tváre. Tá bola až neprirodzene symetrická. Da Vinci by plesal nad takým zosobnením zlatého rezu. Obočie sa klenulo nad očami hnedými ako horká čokoláda, mihalnice lemovali oko ako umelecká pasparta. Na to, aby bolo vidieť líčne kosti, nepotrebovala mejkapové zázraky. A pery? Pokojne by s nimi mohla robiť reklamu na najdrahšie rúže.

Cyriľ bol však profík. A hoci sa neubránil rýchlemu hodnoteniu novej klientky, vedel, že sa musí správať pragmaticky. A to aj urobil.

„Môžete mi, prosím, povedať svoje meno?“

Anna si tlmene vzdychla.

„To vážne? Vážne sa budete so mnou baviť touto formou? Nevie, koľko stojí hodina vášho času, ale môjho

takmer tisíc eur. Ak ho mienite tráviť takýmto stupídnym spôsobom skúmania mojich kognitívnych schopností, neviem, či si budeme rozumieť.“

Keby to nebolo nevhodné, Cyril by sa určite zasmial. Často sa totiž nevidí, aby bol niekto taký drzý, sebavedomý a zároveň zraniteľný. Áno, zraniteľný. Stačili prvé minúty a Cyrilovi bolo jasné, že prišla so srdcom plným strachu.

„Predsa vás veľmi pekne poprosím, aby ste sa mi predstavili. Ak máte dojem, že vaše meno nie je postačujúcou informáciou, môžete pokojne dodať čokoľvek, čo považujete za osožné, aby som to vedel.“

Z kabelky si vybrala elektronickú cigaretu.

„Tu sa nefajčí, Anna,“ poznamenal.

Opäť mu venovala pohrdavý pohľad, no cigaretu vrátila do kabelky.

„Okrem môjho mena, ktoré už dávno viete, by ste mali vedieť aj toto. Som tu len a len preto, lebo si vážim svojho šéfa. Je to muž, ktorý v živote mnoho dokázal. A nebyť jeho želania, nikdy by som služby niekoho, ako ste vy, nevyhľadala. Nemyslím si totiž, že by ste mi mohli povedať čokoľvek, čo neviem.“

Cyril sa na ňu sústredene zahľad. A mlčal. Čakal, ako dlho to vydrží. Ktokoľvek iný by už po pár sekundách znervóznel a drvivá väčšina klientov by už po minúte takéhoto sústredeného pozorovania začala sama od seba rozprávať.

Ale ona nie. Vymenila nohu za nohu, mierne sa zahniezdila, aby sa jej sedelo pohodlnejšie, a opätovoala mu

sústredený pohľad, no so zdvihnutou bradou, aby aspoň tak demonštrovala svoju nadradenosť.

Po polhodine mlčania sa predsa len ozvala.

„Bude to nadnes všetko? Alebo ma oblažíte ešte nejakou inou nekonvenčnou metódou psychoanalýzy?“

„Počuli ste už o regresnej hypnóze?“ spýtal sa.

„Ďakujem, nemám záujem špárať sa vo svojom detstve a dospievaní,“ odpovedala lakonicky.

„Nemám na mysli návraty do detstva tohto vášho života.“

Vtedy spozornela.

„Nie? A čo by ste chceli skúmať?“

„Vaše minulé životy,“ odpovedal pokojne a sledoval jej reakcie.

Na zlomok sekundy sa zamyslela.

„Pozoruhodné. Problém je, že ja takým trikom neverím.“

„A čomu veríte, ak sa smiem spýtať?“

„Sebe. Len a len sebe.“

„Nepýtal som sa, komu veríte, ale čomu.“

Znovu spozornela. Vyzeralo to, že prinajmenej v rétorike je tento zvláštny terapeut zdatný. Bola to jej doména, ona mala jazyk ako žiletku a reakcie rýchle ako vystrelený šíp.

„Skôr vám poviem, čomu neverím. Neverím, že vy alebo ktokoľvek vám podobný dokáže zmeniť, čo človeka utvára. Toto som ja. A som so sebou absolútne spokojná.“

„V tom máte pravdu, človek sa môže zmeniť jedine sám. Občas mu v tom môžu pomôcť ľudia ako ja. Ale rozhodnutie, že podstúpите zmenu, môžete urobiť jedine vy.“

A bolo to von. Cyril vedel, že s touto ženou sa práve pustil do prvej konfrontácie.

„Hra so slovami,“ chcela ho odbiť. „Ja nevidím jediný dôvod, prečo by som na svojom živote, a ak teda chcete – aj na sebe, mala čokoľvek meniť. Môj život mi absolútne vyhovuje. Mám všetko, po čom som kedy mohla túžiť.“

„Prečo teda váš zamestnávateľ trvá na absolvovaní psychologických terapií? Ak ste taká dokonalá, čo ho mohlo pohnať k tomu, že vám objednal terapie za viac ako desaťtisíc eur?“ Informáciu o svojom honorári Cyril použil zámerne. Nemohol si totiž nevšimnúť, že si nielen potrpí na luxus, ale peniaze používa ako meradlo, napríklad dôležitosti, úspechu.

„Toľko?“ Anna zostala naozaj prekvapená. „No čo, môže si to dovoliť, a asi mu za to stojím.“

„Skúste sa vrátiť k téme. Prečo to chce? Prečo vám to všetko platí? Prečo si myslí, že nás potrebujete? Mám na mysli nás – psychiatrov.“

Anna sa postavila, čo bol pre Cyrila jednoznačný signál, že sa musí postaviť aj on. Vedel veľmi dobre, akú hru s ním hrá. Ten, kto stojí, preberá dominanciu nad sediacou osobou.

„Asi sa pán Farow-Smith prepočítal. Možno mu poraďím, nech mi nájde nejakého terapeuta v Londýne.“

„Jedno, ako dlho budete terapiu odkladať. Raz ju absolvovať musíte. Ste totiž stelesnením absolútnej úzkosti, no tá nepramení z rácia, je vo vás hlboko uložená. Možno už stáročia.“

„Úzkosť? Aká úzkosť?“

„To by bolo treba zistiť, lebo máte aj silu, aj energiu, ale akoby ste nevedeli, čo si s tým počať.“

Z Anny vyšiel zvuk pripomínajúci čosi ako *pch*.

Napriek tomu Cyrilovi nemohlo ujsť, že aj do tretice sa mu ju podarilo zaskočiť.

„V každom prípade,“ pokračoval, „majú naše budúce stretnutia zmysel jedine v tom prípade, ak mi budete dôverovať.“

Anna sú sústredila.

„Keby som dôverovala iným tak ako sebe, nota bene mužom, verte tomu, že dnes sedím niekde v panelákovom byte bez balkónu, rátam, koľko mi zostáva do výplaty, a potajomky pijem lacné víno zo škatule, aby som sa nezbláznila z vlastného života.“ Otočila sa a vypochoďovala štýlom kráľovnej.

Cyryl sa za ňou ešte pár minút pozeral, dokonca aj vtedy, keď už zrejme vychádzala z budovy. Bolo mu jasné, že je to osoba nanajvýš problematická, osobnosť plná protikladov. A zrejme, aspoň tak si to v tej chvíli vysvetľoval, sa rozhodla prikloniť k jednej časti spektra svojho ja a držať sa ho, aby nezažívala muky rozpoltenosti.

Veril, dokonca bol presvedčený, že sa vráti. A aj si to želal. Preskúmať nevedomie a zažitú kódu minulých ži-

votov by bolo práve v takomto prípade preňho viac ako zaujímavé. Bola by to štúdia toho, ako sa programuje univerzálny kód ženy.

Anna, hoci sa tvárila suverénne, po stretnutí s terapeutom Cyrilom vnímala silné vnútorné vibrácie.

Normálne ma rozhodil, pripustila. Zamierila do kaviarne v najlepšom bratislavskom hoteli. Ako zvyčajne, vzbudila pozornosť. Ona si však prítomných mužov nevšímala. Posadila sa, objednala si pohár suchého bieleho vína, v mobile si zapla dáta, naťukala slovné spojenie *regresná hypnóza* a ponorila sa do čítania.